

solidarnost je naša snaga

Solidarnost sa ratnim izbeglicama

SOLIDARNOST BEZ GRANICA...

22. februar 2017.

„Ovde nas je sedamnaest iz Asturije i Aragona. Cepamo drva, kuvamo svake večeri...” kaže nam Bruno, jedan iz španske ekipe. Mi kažemo da se dogovorimo oko čišćenja dvorišta, a Bruno nam odgovara da to vidimo sa drugom ekipom. Španci i Španjolke iz Aragona i Asturije su u gradu već tri nedelje i ostaju do daljnjeg, smenjuju se...

Paul iz Velike Britanije aktivan je u *'Idomeni food'*. I kao da se izvinjava kaže: „Mi se 'samo' bavimo pripremanjem hrane. Inače nam ne bi dozvolili da radimo nešto drugo”.

Halim, Azel i ostali su nam rekli da im treba mašina za brijanje i Fahro je odmah izvadio, dao im i oni su to sami radili. Napravili smo plan da zajedno pravimo avganistansko jelo: da donesemo meso, paradajz, krompir, luk i začine i možda malo piletine. I zakazali kuvanje - u ponedjeljak 27. februara popodne. Sutra Mirko i Ljilja Č. nose šampone za kosu, to im treba.

Ima jedna velika novina: u dvorištu oko hangara instalirano je petnaest hemijskih WC-a! Napokon!

Idemo kod 'Lekara bez granica' da se dogovorimo oko čišćenja, da zadužimo lopate i kese. Usput nam daju desetak kartona jaja, svako od kartona po deset jaja. Na povratku, naiđemo na grupicu muškaraca iz Avganistana, dajemo im jaja i neke slatkiše koje smo poneli. Jedan od njih ima teške ozlede od opekotina. „Talibani su bacili granatu na moju kuću, oko 23h svi smo bili na spavanju, celu moju porodicu su ranili, pobegli smo, ja sam krenuo na put...”. Kaže da mu je kuća blizu neke vojne baze, mete napada, išao je u privatnu školu. Sve je morao da ostavi...

Ljilja iz NORAS 381 se seti: „Kad je 1979. godine počela sovjetska invazija na Avganistan, moj drug mi je rekao: „Danas u Avganistanu, sutra u tvom stanu...” Međuzavisno i povezanost sveta, kad pukne u Kandaharu ili Homsu ili Bagdadu... ne možeš gajiti iluzije da odjek neće stići i do tebe i da nisu direktno povezani rat, siromaštvo, naoružanje, izbeglištvo...

Idemo dalje po dvorištu, pričamo, odjednom pred mene iskoči mladić: „Gde je Jelka? Kad će doći? Nemamo gde da se tuširamo!” Kad mu kažem mu da za vikend idem u Ljubljani, moli me da obavezno pozdravim Jelku i da je pitam kad će doći. U Ljubljani se obeležava 25 godina udruženja 'Izbrisanih', dolaze i Nela i Marijana iz Zagreba, biće i razgovor o zajedničkim akcijama solidarnosti sa izbeglicama...

U hangarima struji solidarnost bez granica, bez nacija, naspram EU sa granicama, nacijama i žicama...

Zabeležila: Staša